

Сад шумить

Володимир Сосюра

Знову ти?! О любя, чи не сон це?..
Як колись, до тебе я прийшов.
Золотими літерами сонце
на панелі пише про любов...

Ми йдемо, і шумною юрбою
заливає серце, наче спів...
Над тобою, ніжною тобою,
наче крила білих лебедів...

Ні, це сон, це сон... Тебе немає.
Тільки біль самотній і терпкий...
Синій вечір тоскно догорає,
заливає кров'ю вітряки...

За тинами цокають копита,
завмирають глухо на мосту,
Сад шумить... Вікно мое розкрите...
Пахнуть медом яблуні в цвіту.

Десь далеко відблиски червоні,
мов огні на тихому льоду.
Взяв лице в холодні я долоні
і дивлюсь, і слухаю, і жду...

Мов крилом майнуло наді мною,
і здалось, примарилось мені,
наче ти печальною ходою
десь пройшла у білому вбранні.

Сіє зорі неба сине сито,
тихо ллється споминів вода...
Сад шумить... Вікно мое розкрите...
І в кімнату місяць загляда.